

Simson : treurspel

<https://hdl.handle.net/1874/368221>

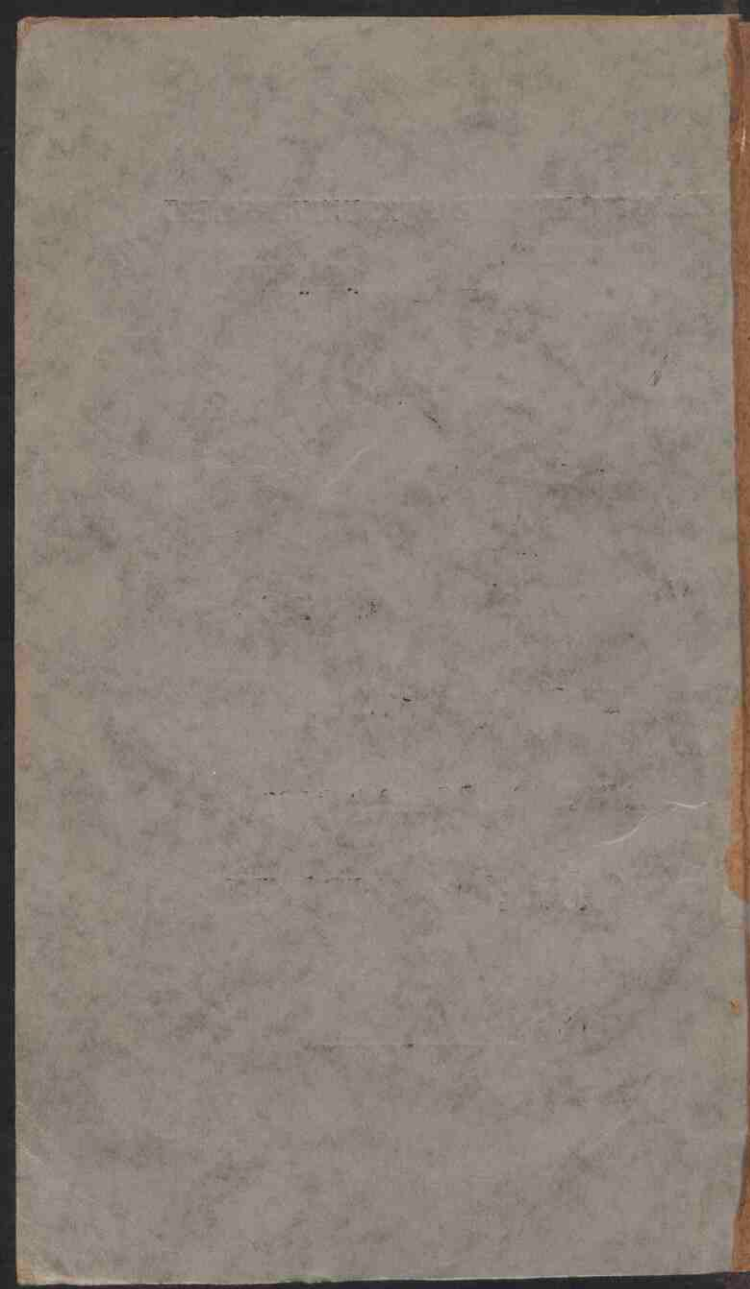
BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT

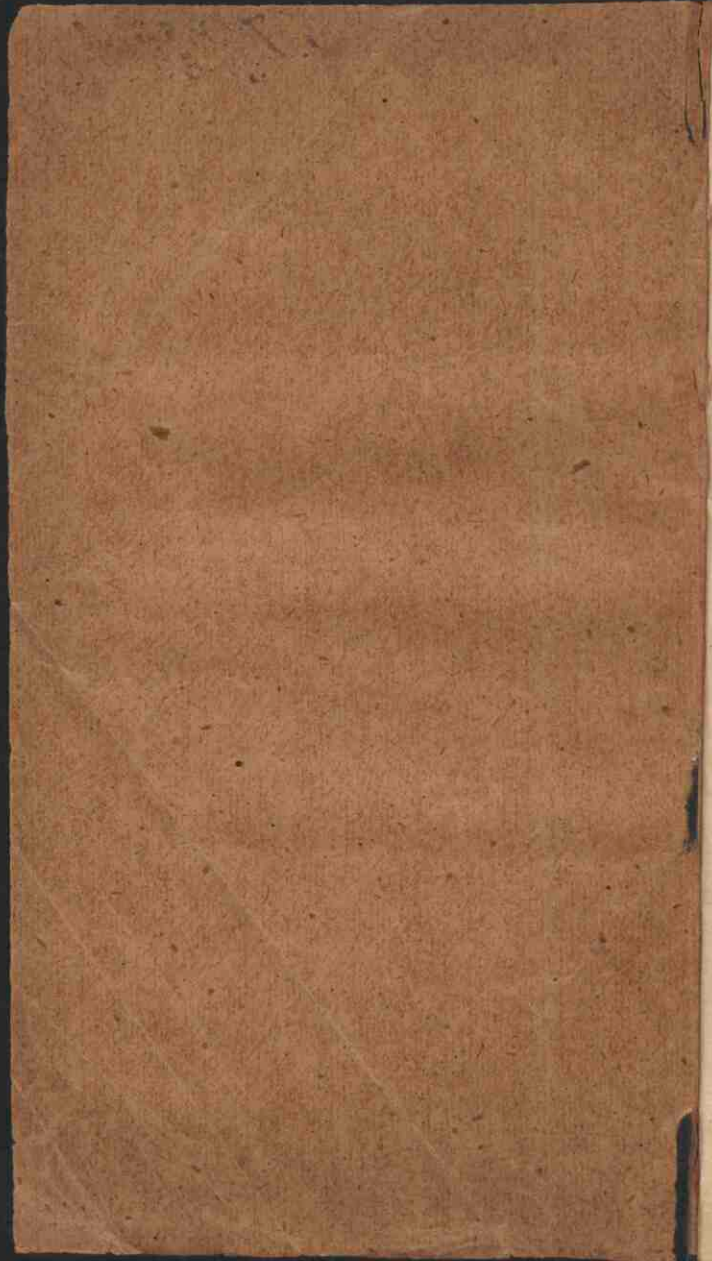
1929

**Verzameling tooneel-
stukken uit de
nalatenschap van
prof. Dr. J. te WINKEL**

No. 392

Dr J. M. L. L.
N 820 8.

392

1293

S I M S O N,

TREURSPEL,

door

J. Kromsz

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

P. R.

PERSONAADJEN.

ACHON, *een der Filistynsche vorsten.*

DELILA, *opperpriesteres van Dagon.*

SIMSON.

EBZAN, *zyn vriend.*

KEI VAN PRIESTERESSEN VAN DAGON.

Priesters van Dagon.

Eenige Filistynen.

Het tooneel is in eene aangename valei, op de boorden van den Zorek; in het verschiet is de tempel van Dagon.

S I M.

S I M S O N,

TREURSPEL.

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

ACHON, DELILA.

ACHON.

o Schoone Delila! op uw verzoek, de streken
Van Gaza, myn paleis en myn bestier ontweken,
Daar 't oog 't hier all' versierd en in beweging ziet,
Begrypt myn geest den grond van uwen aandrang niet
Om my te noodigen aan Zoreks zilvren stroomen.
Waartoe dat ryk gewaad? die bloemen langs de boomen?
Die opgetooide rei van maagden? al die pracht
Door vindingryk vernuft bevallig uitgedacht?
Wat duid dit alles aan?

DELILA.

Een feest dat ik wil vieren,
Een feest dat Achons oog my hier moet zien bestieren,
Een feest waarin myn zucht voor al myn landvolk blyk',
In 't kort, hoogst nut voor God en menschen te gelyk.

ACH-

ACHON.

Aan zulk een ryk ontwerp ken ik dat edel harte,
 Dat honderdmaal 't gesmeek der kloekste mannen tarte;
 't Geeft, vurig van gevoel, de gloristem gehoor,
 En liefde, als 't iemant vind waard' dat hy 't oog bekoor'.
 Het hart van Delila kan slechts by voorkeur minnen;
 De groote man alleen zal éénmaal haar verwinnen;
 Maar Achon... zou dan hy juist by den Filistyn,
 In 't hart van Delila de man van voorkeur zyn?
 Waaröm juist hem op 't feest door u bedacht verkoren?

DELILA.

Die voorkeur... moet ik u daarvan den grond doen hooren?
 Bezit dan Achon slechts een welgevormde leest?
 En mist zo schoon een vorm een' licht bevatbren geest?

ACHON, zich aan hare voeten werpende.

Och! ik heb u verstaan. Bekoorster myner zinnen!
 Kon Achon dan het hart van Delila verwinnen!
 Hoe groot is myn geluk!... Tot aan myn levensënd'...

DELILA, hem; met drift, opheffende.

De helft van uw geluk is slechts u noch bekend:
 Voor lang had ge op myn hart een onbepaald vermogen;
 Uw schoonheid en uw rang hield lang my opgetogen;
 Maar ziende u slechts vermengd by onzen vorstenstoet,
 En levende onder hen op een' gelyken voet,
 U ziende door geen daad van grootheid onderscheiden,
 Liet ik door fierheid my meer dan door liefde leiden.
 Myn hart dat in zyn' brand naar tedre weérmin dorst,
 Verwacht die weérmin niet van een' gewonen vorst:
 Een ongemeene alleen kan Delila behagen.
 Het is der vrouwen aart meest achting toe te dragen

Aan

Aan 't schitterende, en aan u is nu de kans vergund
Dat ge eene onsterflyke eer door my verkrygen kunt,
Een' roem waardoor we ons zien zo hoog by't volk verheven,
Dat beider liefdevlamme ons word door 't volk vergeven,
Zo 't beider liefdevlamme al eens mogt gade slaan.

ACHON.

Godes! myn Dagon! spreek, zeg wat ik moet bestaan.

DELILA.

Niet veel, slechts van myn hand een offer hier te ontfangen,
Hoogst nuttig voor 's lands god, en 's Filistyns belangen,
En dat gy, om ons beide, alleen genoegten schept
In de eer dat gy 't van my en u verkregen hebt.

ACHON.

Gy spreekt een duistre taal... Maar wat zal 't offer wezen?

DELILA.

De vyand die door kracht zich door ons volk doet vreezen,
De zoon van Manoäch.

ACHON.

Hoe! Simfon!

DELILA.

Die ons land

Baldadig heeft verwoest, onze akkers heeft verbrand,
Ons volk, dat in den stryd niet licht zich laat vertlagen,
Ter onzer schande en smart, by hoopen heeft verslagen:
Die, enkel door zyn kracht, 's lands duizenden versloeg;
De stoutsten onder ons den schrik in 't harte joeg,
En die, na zo veel hoon, doorzwerfende onze palen,
Elk dag 's volks smaad vermeert door nieuwe zegepralen.

ACHON.

Wat middel tot bederf van dien geduchten man?

II. DEEL.

E

DE-

DELILA, *met schimp en hoogheid.*

Ik heb het middel, prins! dat hem vermeestren kan.
Een lonk is hier de pyl die 't stugste hart doorgriefde.

ACHON.

Hoe!...

DELILA.

Simfon is door my verstrikt in 't net der liefde.

ACHON.

Wie dacht dat ik deez' dag, ô onwaardeerbare vrouw!
Myn' medeminnaar hier in Simfon vinden zou?
En wie had by myn komst aan Zorek durven denken,
Dat gy, zyn' trots ter straffe, aan my zyn hoofd zoud schenken?
Wat zeldzaam voorval! liefst, wat wondre keer van 't lot!
Is zo veel heil van ú, of is het van 's lands god?
Myn hart, dat beiden dankt, voelt door 't besef zich strelen
Dat Dagon Delila in zynen roem doet deelen.
Gy wacht dan Simfon hier?

DELILA.

Ja!... in één woord gezegd,
Het feest door my bedacht is voor hem aangelegd.
Hy, zwervende in een land dat hy alöm doet beven,
Wierd eindlyk naar den boord van Zoreks stroom gedreven;
Ik zag hem, en ik kende aan 't mannelyk gelaat,
Aan 't forsgefpierde lyf, en aan dat ruw gewaad
Onttogen aan den vorst der dieren onzer wouden,
Wiens huid hy voor zich heeft ten zegekleed behouden,
Na 't scheuren van den muil. ... die hem verscheuren moest!
Ik zeg, ik zag in hem den sryder die zo woest
En wreed baldadig 't land door 't fakkelvuur vernielde;
En duizende van ons door zyne vuist ontzielde,

Ik

Ik kende aan 't kloek des arms den man die uwe stad,
Met slechts één' enklen schok, de poort ontnomen had,
Die dragende op den berg, ten hoon der Filistynen,
Ik beefde toen ik hem naby my zag verschynen,
Naardien 't gelaat, zodra ik daar myn oog op sloeg,
Een' forsfe leeuwentrek, zo als 't my toefcheen, droeg.
Zyn hair hing tot den hiel en fcheen een bosch van zeelen,
Te zwaar dan dat de wind met éénen lok zou spelen.
Zyn arm rustte op een' knods voor myn verbaasd gezigt,
Een' knods die door geen' reus zou worden opgelicht.
Zyn brandend oog, geschikt om doodschrik aan te jagen,
Scheen, als met gretigheid, op my te zyn gellagen,
Daar't bruin geschroeid gelaat meer schrikverwekkend fcheen,
Toen voor een' tedren lach de leeuwentrek verdween.
Ik sloeg myn oogen neér, bevreesd om hem te groeten;
Maar éénsflags werpt hy zich demoedig aan myn voeten;
De knots ontviel zyn vuist, daar hy, op 't hoogst verrukt,
Op myne tedre hand zyn forsfe lippen drukt,
My aanbid, en my smeekt slechts om één' lonk der oogen.
Een weinig hovaardy verkreeg op my vermogen,
'k Beken het, door den man die duizenden deed vliên,
Ja, dien ontembre leeuw voor my gedwee te zien;
Maar tevens hoorde ik wraak in 't zwellend' harte spreken,
En 't broederlyke bloed van my voldoening smeken,
Daar't met een dierenkaak, door Simfons vuist bestierd,
Te Lechi jammerlyk op 't veld vergoten wierd.
De wreedäart weet noch niets van myn verborgen smarte,
Hy weet niets van de wraak die gloeit in 't kloppend' harte,
Hy denkt niet dat dit feest geschikt is tot zyn val...
Neen, Achon! dat hy beve als hy 't vernemen zal.

In 't kort, om my en 't land een zekre wraak te geven,
 Heb ik de liefdeschicht hem diep in 't hart gedreven;
 En hy die zich met hoop op wederliefde vleit,
 Word licht door 't geen hy mint in zyn verderf geleid;
 De leeuw van Israël zucht haast in Dagon's keten!

ACHON.

Niet eer vóór wy de bron van zyne krachten weten:
 Zo 't waarheid is, heldin! wat ons zyn landvolk zegt,
 Zyn ze aan één ligchaamsdeel begiftigd en gehecht;
 Verschoon my, waaróm niet, hem ziende in uw vermogen,
 't Geheim dier krachtenbron, al strelend', hem onttoogen?

DELILA.

Ik heb tot driemaal toe hem reeds dien strik gespreid;
 Maar driemaal heeft hy my, ondanks myn list, misleid.
 Thans tracht ik op dit feest den wellust op te wekken,
 En hem, éénmaal bedwelmd, zyn diep geheim te onttrekken:
 Men hoop' de menschen nooit te leiden naar zyn' zin,
 Ten zy men hen verhitte en eerst hun harten winn':
 De vreugd van 't feest, de hoop dat hy my zal bezitten,
 Zal 't reeds ontstoken hart, door my gestreeld, verhitten,
 En dan werkt slechts één kusch ons wit meer in de hand,
 Dan al de list en magt der vorsten van ons land.
 Wat raakt my 't goud beloofd aan wie dien leeuw zal vellen?
 'k Zal zonder goudloon hem in onze ketens knellen;
 Uw hart is al myn loon. Heb de eer dat gy met my
 's Lands vyand hebt gebragt in Dagon's slaverny.
 Hierna word gy in 't land gewis zo hoog verheven,
 Dat ge onbeschroomd voor my in mynen arm moogt leven,
 Daar uw verkregen magt voor tergende ergernis,
 Vrindin van 't blind gemeen, een strenge muilprang is.

Maar

Maar ga, en laat my hier de wreede landplaag wachten;
Vertoon u niet voor hem, vóór ik 't zal dienftig achten.

ACHON.

Heldin! dat de eerste kusch van uwen schoonen mond
Uw' Achon overtuig' hoe liefde uw harte wond'.
Wat man in myne plaats, bekoorlykste aller vrouwen!
Zou van verrukkingen zich kunnen wederhouën!
Dat Dagon u versterke, en dat de Filistyn
My toejuiche in 't geluk van eens uw slaaf te zyn.

T W E E D E T O O N E E L.

DELILA.

Priestressen! nadert vry.

De Priesteressen verschynen, en Delila vervolgt.

Komt, nadert my, vrindinnen!

Aan ons is 't om deez' dag een' zegekrans te winnen,
Daar al ons vorstendom, met al zyne oorlogsmagt,
Tot op dit oogenblik vergeefs naar heeft getracht.
De krygsman hoogst geducht door waarlyk stoute togten,
De held wiens yzren vuist de leeuwen heeft bevochten,
Zyn duizenden versloeg op 't bloedig oorlogsveld,
En Isrel tracht te ontslaan van 't Filistynsch geweld,
't Afgrysyk geesfeltuig van dees verschrokken landen,
Valt, zo gy my versterkt, voorzeker in myn banden.
Doet, op myn spoor geleid, zodra hy ons genaak',
Hem duislen in den arm van welbestierd vermaak,
Gevaarlykst voor den mensch in 't eerste vuur van 't leven.
Uw zang en dans moet steun aan myne ontwerpen geven.
Ik heb hem hier gelokt: als gy hem nadren ziet,
Verrast hem door 't van my u meêgedeelde lied,

En geeft den wellust klem in hem op 't feest te onthalen;
Maar 'k zie hem van 't gebergte, in diepe peinzin, dalen.

*SIMSON vertoont zich met EBZAN, in het af dalen
van een' heuvel; de Priesteresfen zingen:*

Wees welkom, held! die door uw kracht
Den kloeken landleeuw hebt geflagt.

EENE PRIESTERES.

Kom, geef de noch te wachtene eeuwen
Het voorbeeld, dat één schoone alleen,
Die 't heldenhart naar wensch kan kneên,
In kracht is boven alle leeuwen;
En liefde schenkt uw hoofd een kroon,
Den roem dien gy haar schenkt ten loon.

DE REI, *herhaalt.*

En liefde schenkt uw hoofd een kroon,
Den roem dien gy haar schenkt ten loon.

*Gedurende dezen zang is SIMSON, leunende op den
schouder van EBZAN, in een diep gepeins, ge-
naderd, zonder DELILA te zien. Na den
zang treden zy meer naar den voorgrond.*

SIMSON.

't Is woest, vrind! zonder haar die, waardig aanbeden...
Deila ziende, met de uiterste verlevendiging.
Valei! éénslags de troon der aardfche zaligheden!
Zich, met verrukking, in hare armen werpende.
Geliefde Delila!...

DELILA.
Beminnelyke held!

Hoe heeft uw afzyn my...

SIMSON, *met drift.*

Hoe 't uwe my gekweld!

Pligtmagig voortgespoed om voor myn volk te waken,
(Och! dat ik 't uwe om 't myn' my moet ten vyand maken!)
Zocht ik den Filistyn; doch werwaarts Simson toog,
Hy vond alleen uw beeld aanwezig voor zyn oog;
Zich van dat beeld te ontdoen was boven zyn vermogen;
'k Wierd onophoudelyk daardoor tot u getogen;
En myn vermeersterd hart beklagde zich van 't lot,
Helaas! my opgelegd door Israels strenge God,
Dat is, dat ik ten val van volken ben verbonden,
Waarby een Delila word, my ter smart, gevonden.
Van zulk een denkbeeld vol, met kwelling in den geest,
Wierd Simsons voet gesleept naar zyn bekoorsters feest.
Och! mogt uw beeld in my zo veel gevoel verdrukken!

DELILA.
Geliefde! ach! laat vermaak ons 't geen ons kwelt ontrukken.
Ik zuchte om uw gemis, gelyk ge om 't myne deed;
Wy zien elkander weér, vergeten wy ons leed.

Tegen den Rei.

Vrindinnen! laat de dans, gesterkt door kracht der snaren,
Verdryven uit ons hart wat ons kan kwelling baren.

Dans van Priesteressen.

*Gedurende den dans, plaatsfen SIMSON en DELILA
zich op een' zetel van gebloemde zoden, daar zy
den eenen arm om den held geslagen houd,
en de andere hand in de zyne legt. Na
den dans vervolgt*

DELILA, *terwyl EBZAN en de Rei, op haar' wenk
achterwaarts wyken.*

Beminlyk held! om ú, om ú alleen, ô ja!

Is 't vreugdfeest aangelegd door uwe Delila.

Zy leeft alleen voor ú, ô leven van haar leven!

Wat blydschap, zo door haar uw kwelling wierd verdreven!

S I M S O N.

De grootheid myns geluks verzwaart myn boezempyn...

Waarom toch moest uw volk onze onderdrukkers zyn!

DELILA.

Dit griest my nevens u. Zo 't u rot smart moet strekken,

By 't Filistynsche volk een Delila te ontdekken,

Het baart myn hart niet min een doodelyk verdriet,

Als 't oog by Isrels volk een' eedlen Simfon ziet.

Maar laat uw landvolk 't myn', laat dit weér 't uw' bevechten;

Laat beiden, zo 't hen lust, het landgeschil beslechten;

Beminnen wy elkaër, belachende al hun woën.

S I M S O N.

Myn pligt verëischt uw volk den oorlog aan te doen.

ô Dierbre Delila! zo ik u kan behagen,

Vertroost myn zuchtend hart door 't ongeveinsd beklagen.

DELILA.

Beklagen! hoe! daar gy gelukkig wezen kunt!

S I M S O N.

Myn hoogst geluk word my door Isrels God misgund.

DELILA.

Ik acht uw' God, ô ja! ik acht hem om uw krachten;...

Maar zo ik van myn' God ooit wangunst had te wachten,

Terstond zou zyne dienst hoogst walglyk zyn voor my.

Dat

Dat wangunst, Simfon! 't zwak der brooze menschen zy;
Een God kenn' de ondeugd niet, maar slechts weldadigheden.

SIMSON.

Myn God, ô Delila! is boven alle reden.
Zyn wet heeft niet alleen ten strengste aan ons verboôn,
Verbonden aan te gaan met alle uitheemsche goôn;
Zy eischt zelfs, dat we alôm die vrouwen zullen vlieden
Die goden buiten hem de minste hulde bieden.
Ik, huwende aan een vrouw van Filistynsch geslacht,
Zag door dien echt den kryg in 't land te weeg gebragt;
De straf trad dezen echt ten spoedigste op de hielen:
Myn gade en haar geslacht, een hoop trouwlooze zielen,
Ontstaken my in toorn' door hun doemwaard' bestaan,
My dwingende om de hand aan 't wraakgeweer te slaan.
Myn God wil nooit zyne eer met andre goden deelen:
De vrouwen van uw volk, volleerd in kunstig streelen,
Besteedden meer dan ééns al haar bekoorlykheid,
Ten einde ons volk te zien ten afgodsdienst verleid.
God wil tot kwaad te doen ons 't middel zelfs beletten.

DELILA.

Ik zag ongaarn' dat ge u zoud tegen hem verzetten;
Een die zyn' God verlaat, word lichtlyk aan een vrouw,
Hoe sterk de liefde in 't hart moog' spreken, ongetrouw.
Zyt gy uw trouw Gods wet, in al uw daden, schuldig,
't Is billyk dat dan elk die wet als Godlyk huldig'.
Van jongs af in den dienst van Dagon, dien gy haat,
Kon nooit de priesterschap, zelfs in myn' kindschen staat,
Myn oordeel tot zo verr' door redenkracht verblinden,
Dat ik op de aard' niets goeds zou buiten Dagon vinden.

Kom, Simson! schenk me uw hart, en blyf uw' God getrouw;
 Ik min u, daar ik u voor 't minst verachten zou,
 Zo ge aan den God die u om zo veel kracht doet vreezen,
 (Zelfs schoon dit waan mogt zyn,) ooit kost ondankbaar we.
 Beschouwende in den grond all'wat gy hebt gedaan,... (zen.
 Daar moet een Godheid zyn die u heeft bygestaan!
 En ik, geliefde held! dit blyv' myn volk verzwegen,
 Ik voel my in de ziel tot Haren dienst genegen;
 Om Haar, noch meer om u, geloof myn goede trouw,
 Word mooglyk Delila eene Israëlsche vrouw;
 Alsdan kan zy met u den grond haars volks begeven,
 Om, als uwe echtgenoot, in Isrels wet te leven.

SIMSON, met de uiterste verrukking.

Hou op. Te groot een vreugd verheert éénsilags myn hart,
 Daar all' wat strelende is uw' Simsons geest verwart.
 't Zou myn grootmoedig hart tot grooter zoerheid strekken,
 Zo ik u tot den dienst van Isrels God kon trekken,
 Dan dat myn krachtige arm een' kloeken leeuw versloeg,
 En honderdmaal den schrik in uwe benden joeg.
 De ryke hoop, ô schoone! aan my dit uur gegeven,
 Heeft alle kwellingen uit hart en geest verdreven.
 Thans voel ik in myn ziel een' onbedwongen gloed!
 Spreek, zeg my tot wat prys ik u verdienen moet.

DELILA, hem op het tederst omhelzende.

Met iets dat ik tot noch door my u zag misgunnen.
 Zeg me op wat wyze ik u ééns zou vermeestren kunnen;
 Of liefst waarin die kracht, die wondre kracht! bestaat
 Die door wat adem schept zich niet bedwingen laat.
 Gy hebt in dezen eisch reeds driemaal my bedrogen;
 Voldoe me, en zie ons lot gesteld in uw vermogen.

't Vol-

't Voldoen zy hier 't bewys van zuivre liefdepyn;
 Een weigring moet by my 't bewys van valscheid zyn,
 Omhels me, en laat my u dat klein geheim ontwringen.
SIMSON, zich, met droefgeestigheid, van haar afwendende.
 Ik ly alleen meer smart dan alle stervelingen:
 Deze ysfelyke stond verwyst my voor altyd,
 Tot afstand van 't beminde, of knagend zelfverwyt.

DELILA.

Ondankbre! ach! 't gaat te hoog my dus te wederstreven.
 Een lasse wellust slechts heeft u tot my gedreven;
 Maar, Simson! spyt uw kracht, en hoe uw drift moog' woën,
 Gy zult my sterven zien, eer ik u zal voldoen.
 Gy moogt my by den leeuw en verdere offers voegen;
 Ga, zoek by Delila geen schandelyk genoegen.
 De man die rein bemint, mistrouwt die ooit een vrouw
 Die, hem ter gunst, haar' god en volk verlaten zou?
 Noch ééns, ga! wyk van my, en blyf als zwerver dolen,
 Vervolg haar die u mint, leg wreed haar land in kolen,
 Word dronken op elk tred van harer vrienden bloed,
 Dit is 't wat Delila van u verwachten moet;
 En gy, wantrouwend held! gy moogt van haar verwachten,
 Dat zy, van 't geen zy mint zich ziende op 't laagst verachten,
 Zichzelf kastyden zal, omdat zy zo verblind
 Zulk een wantrouwend hart op 't vurigst heeft bemind.

D E R D E T O O N E E L.

SIMSON, EBZAN.

SIMSON.

Die wreede vlied me, en laat me een' dolksteek diep in't harte?

EB.

EBZAN.

Verschoon myn schaamte en pyn. Zyt gy 't die leeuwen tarte?
 Zyt gy 't die Geraas poort, met loflyk heldenvuur,
 Ter schand' des Filistyns, gescheurd hebt uit den muur,
 En op den bergtop smeet, ten afschrik der tirannen,
 In Gaza tegen u moordzuchtig saam' gespannen?
 Hebt gy, kan 't mooglyk zyn! my hier ten plaats geleid
 Ten ooggetuigen, vrind! van uw zwakhartigheid?
 De man die Isrels wee op 't heidensch rot moet wreken,
 Ligt voor een zwakke vrouw, gelyk een slaaf, bezweken!

SIMSON.

Ja, Ebzan, spreek, en smaal op myne zwakheid vry...
 Neen, vrind! beklaag myn liefde, en alles wat ik ly.

EBZAN.

Noch smalen noch beklag kan ú, ó Simson! baten;
 Eén raad slechts is u nut: gy moet dees plaats verlaten.

SIMSON.

Hoe!...

EBZAN.

't Is hier all' venyn, zelfs heerscht het in de lucht...
 De liefde is niet te ontgaan dan door een snelle vlugt.

SIMSON.

't Is my niet mogelyk van deze plaats te scheiden.

EBZAN.

Ontvlugt met spoed den strik die u een vrouw zal spreiden.

SIMSON.

Hoon myn beminde niet. Ware u haar hart bekend,
 Reeds heimlyk half tot God, om my alleen, gewend,
 Gy wierd gewis genoopt om daadlyk, zelfs in 't midden
 Van't geen ze ons lyden doet, als ik, haar aan te bidden.

EB.

EBZAN.

Gy waant dan dat een looze, een Filistynsche vrouw,
Ons vloekende in de ziel, tot God zich wenden zou!
En dat noch om een' man den geesfel harer staten,
Dien zy, na 't geen gy deed, niet fel genoeg kon haten!
Een vrouw die driewerf heeft door tooverkunst getracht,
Uw hoofd te leveren in uw' vervolgers magt!
Is Simfon dit ontgaan?

SIMSON.

Neen, 't speelt my klaar voor de oogen;
Maar moet de liefde niet een weinig scherts gedoogen?
Hoor hoe dat gantsch geval, dat gy den schandnaam geeft
Van „levren van myn hoofd”, zich toegedragen heeft.
Ik heb haar teder lief, myn Ebzan! 'k wil dit weten.
Op zekren dag met haar hier op 't gebloemt' gezeten,
Betooverd door haar schoon, gestreeld in myne smert,
Verwonderd en verrukt door haar verheven hart,
In 't kort, myzely' ontvoerd, voor haar in 't stof bezwiken,
Begon de schoone, uit scherts, van myne kracht te spreken,
My dringend' dat ik haar een krachtproef toonen zou;
Wie kan iets weigren, vrind! aan een verheven vrouw,
Die 't hart vermeersterd heeft? Waar toch is dan de reden?
Ik deed myn kracht haar zien aan loutre kleinigheden,
Maar tevens groot genoeg om haar door myn bestaan
Met hartverwondring, zelfs met siddering te slaan;
Doch zy drong lachende aan om uit myn' mond te hooren,
Waarin de kracht bestond die my was aangeboren.
Ik schertste op myne beurt, en zeide: „Delila!
„Dat my uw schoone hand in versche zeelen sla,
„'k Zal zwak als andren zyn, en wil de proef gehengen.”

Zy

Zy deed op 't oogenblik zich versche zeelen brengen,
Bond, met een' lieven lach, myne armen, en sprak: „ Nu,
„ Der Filistynen magt, ô Simson! over u!”
Gy gist licht, als bewust van myne kracht en daden,
Dat ik myn banden brak, gelyk de zwakste draden;
Maar 'k zag aan myne zy' geen' enklen Filistyn,
Een blyk dat alles niets dan louter spel moest zyn,
En weetlust, overal meest eigen aan de vrouwen.
Zy eischte een tweede proef, en bond me aan nieuwe touwen
Doch by 't geroep: „ Naast u de Filistynsche magt!”
Verscheurde ik 't geen my zou berooven van myn kracht.
Ik wierd ten derdemaal, meer lachende, aangedreven
Dat ik de waarheid zoude aan haar te kennen geven:
Toen sloeg zy 't hair myns hoofds om eenen wevers boom,
En riep: „ Dat 's vyands magt u thans bestoken koom'!”
Vrind! ylinsg deed die taal myn wondrekracht ontwaken,
En slechts één ruk van 't hoofd deed boom en nagels kraken,
't Stoof all' in splinters heen, met zulk een' zwaren slag,
Dat alles by ons beefde, en fiddrende op my zag.
Gy ziet dus, alles is geen lust tot wanbedryven,
Maar weetlust van een vrouw, en schertsen toe te schryven.
Dat zy met ernst de bron van myne krachten vraagt,
Bedroeft me, ô Ebzan! meer dan 't waarlyk my mishaaft.
Weetgierigheid is licht de vrouwen toe te geven;
Maar ik zie my, helaas! ten dringendste aangedreven
Ter uiting van 't geheim dat niemant weten mag,
Dan die my heeft gebaard, en vader Manoäch.
Ter redding van myn volk, op Gods bevel, gezonden,
Zie ik 't geluk des lands aan myn geheim verbonden.
Die liefde eischt dat ik haar die ik bemin voldoe;

Myn

Myn volk, en vrees voor God, laat my 't voldoen niet toe.
Och, Ebzan! waarom toch moest Simson ooit beminnen!

EBZAN.

Gy stryd met God en liefde, en twyffelt wie 't moet winnen!
Uw God zou achterstaan voor eene uitheemsche vrouw,
Zyn ware vyandin, hoe haar uw oog beschouw'!
Wint liefde in u den stryd, het moet u doodlyk wezen.

SIMSON.

Noch ééns, spaar myn beminde, ik heb haar niet te vreezen.
't Is niet alleen de scherts, niet slechts weetgierigheid,
Waardoor de schoone word in haren eisch geleid:
Neen, de eerezucht om alleen uit mynen mond te krygen
Hetgeen zy merkt dat ik voor ieder moet verzwigen,
Stookt in dat fiere hart den heeten weetlust aan;
En, Ebzan! 'k zou gerust haar kunnen doen verstaan
't Geen ik geen sterfling kan, of moet te kennen geven:
Haar trotsheid heeft belang by myn geluk en leven;
De gemalin te zyn van dien geduchten man,
Die alles beven doet, en leeuwen temmen kan,
Wiens naam den Filistyn een' doodschrik aan kan jagen,
Op wien wat leeft het oog verwonderd houd gellagen,
Dit prachtig denkbeeld sleept haar moedig harte weg.
Van daar, van daar alleen dat edel overleg
Om Dagon's schandaltaar en dienst den schop te geven,
En met my in den dienst van Israels God te leven,
Daar zy dit lieflyke oord haar byzyn zelfs ontzeid;
Zo veel bestaat de mensch niet uit weetgierigheid.

EBZAN.

Wat is dan uw besluit?

SIM.

SIMSON.

Myn' God getrouw te blyven;
Entevens 't geen ik min. Kom, om myn deugd te flyven,
Schets my myn grootheid af, schets my myn heldendaën,
Zeg 't groote dat ik heb, en 't geen ik moet bestaan.
Ontwyken wy een wyl het oog van myn beminde.
Dat ik in eenzaamheid by u verlichting vinde.
Gefolterd door myn' pligt, een liefdewonde in 't hart,
Verheerd, maar niet verblind, dit strekt my meer tot smart,
Gepynigd door den toorn' van die my kost verwinnen...
Noch ééns, breng, om myn deugd, myn grootheid my te binnen;
En zo de liefde ooit ramp mogt brengen over my,
Voor 't minst, dat dan myn ramp de val myns vyands zy!

Einde van het eerste bedryf.

T W E E.

T W E E D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

DELILA, ACHON.

DELILA.

N een, twyfel niet, myn prins! myn toelag zal gelukken:
Ik zal den Isreliet dat diep geheim ontrukken,
Dat tevens zal doen zien, of ik den sterken man
De kracht gelyk 't geheim, door kunst ontrukken kan.
Myn spyt, den woesten held behendig toegedreven,
Is dienstig, om 't ontwerp een nieuwe kracht te geven;
Hy vreest myne ongenade, en 't vleijen van zyn pyn
Zal dus, daar hy niets hoopt, te meer van werking zyn.
Best werkt men op den mensch door spoedige overgangen
Van de één tot andre drift: de ziel door smart bevangen
Word nooit zo sterk geroerd, haar vreugd heeft nooit meer
Dan in geluk en troost die zy nooit had verwacht; (kracht,
Zo onvoorzien een schok is nooit te wederstreven:
Het snel verraste hart word buiten zich gedreven,
En 't is dat oogenblik waarin behendigheid
Den mensch, door ons belaagd, naar onze wenschen leid.
Eén onverwachte lonk zal Simsons keten smeden.

ACHON.

Zo gy beminlyk zyt om uw bevalligheden,
Om grootsheid van gelaat, en majesteit van leest,
Gy zyt aanbiddelyk om uw' verheven geest.
Gy zyt gevormd om stout iets gróots u te onderwinden.

II. DEEL,

F

Het

Het zou bezwaarlyk zyn twee Delilaas te vinden.
 By menschenkennis voegt ge al 't stoutte van een' man ...
 Gy mint my! Heb ik magt dat ik u loonen kan?

DELILA.

Verkies een' beter' tyd om van uw' dank te spreken.
 Met hoeveel manschap zyt ge in de omgelegen streken?

ACHON.

'k Ben slechts met klein gevolg geland aan Zoreks vloed;
 Maar ik kan volk genoeg doen nadren, en met spoed.

DELILA.

Dat dan, op uw bevel, een Filistynsche bende
 Zich, met den grootsten spoed, naar deze landstreek wende;
 Maar stilheid op den togt zy met den spoed gepaard.
 Dat Simson niet bespeur' dat gy hier volk vergaert,
 Niet één van uwe magt moet hier ten voorschyn komen,
 Vóór Simson al zyn kracht voorzeker zy benomen;
 Bespeurt die dolle leeuw den grond van ons bestaan,
 Het waar' met ons ontwerp, met u en my gedaan.
 Doe daadlyk door uw volk een' drom van kloeke lieden,
 Aan deze zy' des strooms, in 't gindsche woud ontbieden.
 Gyzelf, zwerf om my heen, daar niemand u ontdekk',
 Tot ik het diep geheim des woestäärts mond onttrekk'.
 Zodra ik zeker hem zyn krachten heb ontogen,
 Verschyn dan, op myn' wenk, 's lands vyand onder de oogen;
 Men grype en kluister' hem, en dat een straf vol schand'
 Myn' dierbren broeder wreke, en 't lieve vaderland.

ACHON.

Maar zo 't eens zeker mist hem zyn geheim te onttrekken!

DELILA.

De wreedäart zal niet min myn wraak ten offer strekken.
 Hoor

Hoor myn ontwerp geheel: indien 't geschieden kan,
Zoek ik veel meer de schand' dan dood van 's lands tiran.
Door sterven word hy straks van allen leed ontheven;
Zyn pyn word eindeloos door in de schand' te leven.
Om eenwig vry te zyn voor zyn baldadig woën,
Ontruk de midlen hem om ons weêr leed te doen;
Dat is, na ik zyn kracht hem listig hebbe onttoogen,
Beroof, dit is uw werk, den wreedaart van zyne oogen;
Belet voor eenwig hem één' lichtstraal weêr te zien,
En dat hy ons als slaaf in Dagon's tempel dien'.
Volleerd in zang en spel, kan uw geweld hem dwingen
In Dagon's koor een lied tot Dagon's eer te zingen;
Het bovenlyf ontbloomt, de tuchtroede achter hem,
Bestier de geesfeling de weigerende stem.
Maar zo 't niet mooglyk zy hem zyn geheim te ontrukken,
Dan doe een scherp venyn hem voor myn wraakzucht bukken.

ACHON.

ô Gadelooze vrouw! uw list, verstand en moed ..
Maar in ons groot ontwerp hangt alles af van spoed.
Ik doe op 't oogenblik myn moedigste oorlogslieden,
Ter plaats door u bepaald, met allen spoed ontbieden;
En daar ik van u ga neem ik in mynen geest,
By liefde, een stoutheid meê die geen gevaren vreest.
's Lands vyand komt. Heldin! dat Dagon u behoede.
Myn' vyands oog te ontvliên verdubbelt myne woede!

T W E E D E T O O N E E L.

DELILA; SIMSON en EBZAN, *in het verschiet.*

EBZAN.

In 's Hemels naam! myn vriend! bedwing uw foltring toch.

SIMSON.

Laat my met haar alleën. 'k Ben Israels wreker noch.

*Ebzan verzeukt, en Simson vervolgt, op Delila
toetredende.*

ô Waardste! ...

DELILA.

Ontwyk myn oog, verfmader van myn liefde!

Is hy myn byzyn waard' die my door wantrouw griede?

Laat me aan myn smart ten doel, daar gy eene eedle spyt

Van een' verheven' geest volstrekt onwaardig zyt.

SIMSON.

Vergeef my toch de smart door u om my geleden,

Vergeef my de eedle spyt waardoor gy wierd bestreden,

Vergeef hem die uw oog dees tranen storten doet,

In 't kort, vergeef den man die wreed u grieven moet.

DELILA.

ô Wreedäart! denkt gy wel wat ik u moet vergeven?

Myn vrienden zyn door u ontmenscht gebragt om 't leven,

Van hunnen grond verjaagd, toen uw verwoede hand

Door gruuwzaam fakkelvuur hunne akkers heeft verbrand;

Gy hebt myn volk vervolgd, door wraakzucht ingenomen,

Noch blaakt gy om ons bloed te doen als beken stroomen;

Gy kwaamt als zwerver hier, daar gy een voorwerp vind

Dat al haar smaad vergeet, en vurig u bemint,

Een

Een voorwerp dat, om u, haar vaderlyke staten,
Ja, hare goden selv', kloekhartig wil verlaten,
Alleen om u, tiran zo van uw hart als 't myn'!
Alleen om tot aan 't graf met u vereend te zyn;
Gy hebt by uwe komst haar grond tot hoop gegeven;
Dat gy voor haar alleen, ja in haar' dienst, zoud leven,
Daar gy niet één geheim, in weêrwil van de kracht
Der liefde die gy veinst, haar waardig hebt geächt;
Daar gy tot driewerf toe verraderlyk haar poogen
Ter kundschap uws geheims, zelfs lachend', hebt bedrogen,
En haar, dië u oprecht met streling onderging,
Noch farrend' hoonen blyft door harde weigering.
Zie daar, verharde ziel! wat ik u moet vergeven.
Maar ga, noch spreekt myn liefde, en doet my blozend' beven.

SIMSON.

Wel! die wreedääarte man wiens onbedwingbre hand
Uw volken streng vervolgt, uwe akkers heeft verbrand,
Om wien ge uw land, uw volk, uw goden wilt ontvlugten,
De man wiens loos bedrog u driewerf heeft doen zuchten,
Die u noch grieft en sart, daar gy hem noch bemint,
Voor wien een liefde spreekt die gy ontëerend' vind,
Die woestäärt jegens u door wraakzucht ingenomen,
Die uwer volken bloed als beken wil doen stroomen,
Dat voorwerp dat, bemind, u tevens gruwen doet,
Aanbid u meer dan ooit, en valt voor u te voet.
Kom! zeg, zo gy noch dringt dat hy uw' eisch zal hooren,
Welk een belang uw hart zo hevig aan kan sporen,
Ter dringing om van my te weten, inderdaad,
Waar in die wondre kracht, die elk verbaast, bestaat.

DELILA.

En wat belang hebt gy om 't my bedekt te houén?
Waarom verzwylt gy 't my? Uit haatlyk misvertrouwen!

SIMSON.

Zo waar de Godheid leeft, die 's menschen hart doorziet,
Geliefde Delila! myn hart mistrouwt u niet;
Maar ik heb duur beloofd aan myn geliefde magen,
Het geen gy weten wilt met my in 't graf te dragen.
Die ééns myn krachten kent berooft my licht daarvan;
Een toeval is 't dat u 't geheim onttrekken kan,
Nu oordeel, of ik u geheimen moet ontdekken,
Waaruit voor u in 't minst geen voordeel is te trekken,
Daar die ontdekking my in mynen roem verkort,
Zo die voor u en my al niet gevaarlyk word.
Behalve dit, 's volks heil hangt af van myne krachten;
Zo ik 't lichtvaardig waag' ... zult gy my meerder achten?

DELILA.

Daar ik u volgen wil, en doen wat God gebied,
De God van Israël, waagt gy uw volken niet
Door liefde en zucht tot de eer verknocht aan uw belangen,
Moet jegens my geen vrees uw edel hart bevangen.
Myn leven is aan 't uwe onfscheidbaar vast gehecht.
ó Wreedde en waarde heid! ken Delila te recht:
Myn grootste roem bestaat, en zal bestaan nadezen,
In gemalin des helds van Israël te wezen:
Die rang verhoogt my meer, dan by den Filistyn
De hoogste priesteresse in Dagon's koor te zyn.
Voor 't laatst, ik min u teêr; en, wilt ge my begeven...
Ach! zoude ik uw gemis ooit kunnen overleven!
Zou ooit uw edel hart van wroeging zich ontslaan,

Als

Als 't zich verwyten kon dat gy my deed vergaan?
 En echter zo ge my 't geheim niet wil vertrouwen,
 Verwacht niet dat gy ooit my weder zult aanschouwen.
 Myn liefde en razerny zyn op den hoogsten trap,
 Uw spreken toont uw liefde, uw zwygen vyandschap.
 Voldoe me, en laten wy naar Israëls wetten leven.
 Myn hart wierd reeds voor lang tot Isrels God gedreven:
 Ik weet de wondren wel door zynen arm gedaan,
 Om Israël van 't juk des trotsen Nyls te ontslaan;
 'k Weet dat zyn ervolk nooit een schandjuk heeft te vreezen,
 Zo lang 't, waar 't zich bevind, aan hem getrouw zal wezen;
 De hitte van zyn' toorn', de grootheid van zyn magt,
 Bleek nooit een volk zo klaar als Israëls geslacht.
 Ach! zou een Delila, schoon aan den voet gezeten
 Van Dagon's hooge altaar, niets van dit alles weten!
 Wie zou de kracht niet zien van uw' geduchten God,
 En de onmagt van het beeld gediend door 't priesterrot?
 Ik haakte in 't hart voor lang zo laag een' dienst te ontkomen...!
 Met Simfon nevens my word alles ondernomen!
 Geloof my, 'k zwoer by God, zodra ge my voldoet
 Dat ik u dadelyk zal volgen op den voet.
 Omhels my. In uw' arm kan niets myn hart doen beven.

SIMSON.

Wat hart word tot uw' dienst, ô God! door my gedreven!
 De ontdekking myns geheims is 't die haar tot u trekt;
 Nooit meer verschoonelyk wierd een geheim ontdekt.
 ô Dierbre Delila! verhevenste aller vrouwen!
 Vergeef dat ik zo lang 't geheim bedekt moest houën;
 Ik kende u niet te recht, thans ken ik u volmaakt.
 Wat heil als Delila voor Simfons glorie waakt!

F 4

Wat

Wat heil als zy ten ftryd myn ftoothed aan zal fpreken!
 Als zy haar ftem ter eer van Isrels God doet hooren!
 Wat ftreling als myn volk, met vrolyk feestgefchal,
 Myne eedle liefdekeur op 't fchoonft verëeren zal!
 Welâan! ik stel myn' roem, de welvaart onzer landen,
 Myn krachten, vryheid, volk en leven in uw handen.
 Een geest van voor Gods troon by Manoäch gedaald,
 Heeft aan het hair myns hoofds myn leeuwenkracht bepaald;
 Geen fcherpgeslepen tuig mag aan myn vlechten komen;
 Die deze aan my ontnemt heeft my myn kracht benomen.
 Noch meer, naar 't ftrengft verbod, is drank die's menfchen
 (geest
 Bedwelmt en 't oordeel dooft, nooit in myn' mond geweest.
 Ziedaar myn gantsch geheim. Dus ftaak nu al uw klagten.
 De God die eeuwig leeft, de gever myner krachten,
 Straff' my zo ftreng by kan, en ftraff' my voor uw oog,
 Zo ik in 't geen ik fprak myn Delila bedroog!
 Volmaak thans myn geluk.

DELILA, met verrukking, hem omhelzende.

Gy zult gelukkig wezen.

Myn liefde te uwaarts fprekt veel fterker dan voordezen.
 Dat ik elk' lok die my verbind aan uw geluk,
 Met m'ne handen ftrele, en aan myn lippen drukk'.
 ô Myn geliefde hêld! . . .

SIMSON.

Laat af! gy grypt dit harte
 Te hevig aan door vrengh na al te ftrengte fmarte.
 Niets werkt zo fel op 't hart waarnit de pyn vervliegt,
 Dan hoop die hooploosheid éénsflags daarin bedriegt;
 Ik voel dit. Zo veel drift als beurtlings my beroerde,

En,

En, met een' snellen tred, hoogst onverwacht, my voerde
 Ten schoonsten roozenweg langs 't ruwte doornenpad,
 Heeft myn' geschokten geest gevoelig afgemat.
 Myn zinnen zyn bedwelmd, een huivring door myn leden...

DELILA, met snelheid.

Gy kunt naar myne tent, in't koelst des lommers, treden;
 Verkwik uw geesten daar door zachte sluimering
 Daar 't volk van my bevel ten feest en spel ontving,
 En ik besloten heb met u van hier te wyken,
 Moet niets van dit ontwerp de priesterscharen blyken;
 Ik vrees onëindig meer van priesterlyke list,
 Dan van een legermagt die ons de vlugt betwist.
 Ga heen, rust in myn tent, tot ik u doe ontwaken.
 Laat midlerwyl ter vlugt my alles vaardig maken;
 In 't woest gewoel, 't gebruik des volks van dit gewest
 Wanneer 't zyn feesten viert, bedriegen wy hen best.
 Myn Priesteresfen! komt!

De Priesteresfen verschynen, en Delila vervolgt.

Gy zult den held geteiden,
 En alles tot zyn' dienst in myn verblyf bereiden.
Tegen ééne der Priesteresfen.

Gy blyf.

Tegen Simfon.

All' wat u volgt zy onder uw bevel.
 Ga, dat de rust uw' geest in volle kracht herstell'.

SIMSON.

Meestresse van myn hart! bekoorster myner zinnen!
 De rust zal my welhaast de krachten doen herwinnen;
 't En zy u godlyk beeld, dat ik in 't harte draag',
 De rust door my gewenscht van oog en legplaats jaag'.

DERDE TOONEEL.

DELILA, één Priesteres.

DELILA.

Dank, Dagon! Simfon viel.

Tegen de Priesteres.

Gy, volg straks myn bevelen:

Roep Achon, om met ons in onze vreugd te deelen.

Befpie daarna den leeuw dien gy vertrekken ziet;

Dat hy u niet ontdekk', vooräl verlaat hem niet.

Zodra de logge slaap op hem is toegetreden,

(De slaap heerscht doorgaans sterk op moeden geest en leden,)

Gryp straks een snytuig aan, en dat terftond het hoofd

Des vyands van ons volk van vlechten zy beroofd.

Verzekerd van de hulp der godheid die wy vreezen,

Betaamt het u om stout in dit bedryf te wezen.

Maar hou een' dolk gereed; en zo 't u zeker fchynt,

By rukking van de leên, dat slaap van 't oog verdwynt,

Draag zorg, om u de dood, die zeker waar', te ontrukken,

De landplaag ylings 't staal in 't leeuwenhart te drukken.

U word myn last vertrouwd: ik ken u stout en fier.

Keer ylings met de vlecht van 's lands verwoester hier.

VIERDE TOONEEL.

DELILA.

Dank, Dagon! Isrels held is voor myn list bezweken.

Hoe zullen my ter eer de volgende eeuwen spreken!

O Mannen! zweist op kracht u door natuur vergund,

Gy

Gy ziet hoe weinig gy een vrouw weêrstreven kunt.
En gy, ô logge slaap! kom Simfons geesten kluistren;
Kom spoedig en met kracht myn' vyands oog verduistren;
Zo richte ééns Delila ten hoogste gloritop,
Beschermgod van haar zaak! voor u een' tempel op.

V T F D E T O O N E E L.

DELILA, ACHON.

DELILA.

Kom, prins! deel in myn vreugd. Hy die elk kon verdfagen,
Der Filistynen schrik, is in myn boei geflagen.
Thans eisch ik uwe hulp, myn werk is half volbragt.

ACHON.

ô Myn godin! gy weet de bron van 's vyands kracht!...
Maar hy heeft driewerf u op 't schandelykst bedrogen:
Zyt gy in veiligheid voor eene nieuwe logen?

DELILA, *met trotsheid.*

Zwyg. Ik heb zekerheid, hier is geen twyfling meer.
Men stake een lang gesprek. Hoor slechts wat ik begeer.
Waar is uw manschap?

ACHON.

Hier, by deze naaste boomen.
Begeert gy dat ik hen voor uw gezigt doe komen?

DELILA.

Noch niet. Straks word de bron van 's vyands leeuwenkracht,
Door myner vrouwen hand, voor ons gezigt gebragt.
De sterkte van 's lands beul is in zyn hair gelegen;
Thans, door zyn driften moede, en tot de rust genegen,
Zal, als de zoete slaap zyne oogen heeft verrast,

Zyn

Zyn hoofd op 't oogenblik van vlechten zyn ontlast,
 Zodra men my die brengt, dan is de tyd gekomen
 Waarin hy door uw volk gevangen word genomen,
 En dat uw boei den klaauw des leeuws van Israël,
 Gegrepen in den slaap, in myn verblyf, beknell'!
 Straks zy hy, by 't geschimp uit duizenden van monden,
 Beroofd van zyn gezigt, naar Gazaas muur gezonden,
 Daar hy, voor 't hooge altaar, doorfmaadheid en door pyn,
 Om 't kwade aan ons gedaan, voor eenwig slaaf zal zyn.
 Gy, Priestren! nadert my.

De Priesters treden uit den tempel, en Delila vervolgt.
 ô Gy, doorluchte mannen!

De landleeuw is versfrik in 't net voor hem gespannen:
 Ik heb zyn kracht ontdekt. Gy allen zult, (misschien
 Dit oogenblik,) zyn kracht aan myne voeten zien.
 Ontsteek een outer hier, en doe het grootsch versieren:
 Wy zouden dezen dag een feest van blydschap viëren;
 Maar kreeg op eenig feest de godheid van een land,
 Van eenig' sterveling ooit grootscher offerhand',
 Dan onze godheid zal van myne hand bekomen?
 De kracht haar' vyands hoofd door myn beleid ontnomen,
 Zal voor haar tempeldeur in lichte vlam vergaan,
 En tevens zal ik 't land van dreigend wee ontslaan.
 Gaat, spoed u.

Eenige Priesters keeren in den tempel.

ACHON.

Eedle vrouw! dat my uw gunst verschoone,
 Dat ik op dezen stond u myn bekomring toone.
 Ik heb uw' moed gezien; maar heeft behendigheid
 De ontwerpen van den moed ten einde toe geleid?

Ver-

Verfchoon zo stout een vraag, zy word uit fchroom geborer
 Voor 't eenig goed dat my in 't leven kan bekoren.
 Indien 's lands vyand eens zyn' vluggen flaap bekort'! ...

DELILA.

Dat dan een floute hand hem in den doodflaap ftoort;
 En deze hand, myn prins! ons hoogst vertrouwen waardig,
 Is tot die eedle daad, zo nood het eischt, reeds vaardig.
 Verban dus al uw' fchroom. Ontwerpen van dien aart
 Als de onzen, gaan altyd met lyfsgevaar gepaard.

*De Priesteresfe ziende naderen met de vlechten
 van Simfon.*

Het is volbragt, triöm! 's lands vyand ligt verwonnen.
 Myn werk is afgedaan, prins! 't uwe dient begonnen.
 Ga, terg thans Isrels leeuw, beroof hem van 't gezigt.

ACHON.

Terftond zy door myn volk uw nut bevel verricht.

Z E S D E T O O N E E L.

*DELILA, de gemelde vlechten ontnemende aan de
 handen van ééne der Priesteresfen.*

Ziedaar dan 't geen een volk dat dapper is deed beven!
 Ziedaar 't geen onder ons den fchrik heeft voortgedreven,
 't Geen duizenden op 't veld verjoeg, of overwón,
 De fterkste poorten fchudde, en leeuwen temmen kon!
 Myn broeder, wiens gezigt den stoutften kon verflagen,
 Is door uw' meesters vuist, doemwaarde vlecht! verflagen;
 En welk een wonderwerk door u ook is beftaan,
 Myn list deed in myn hand u eindlyk overgaan.

Hoe

Z E V E N D E T O O N E E L.

DELILA, ACHON, Priesteressen en Priesters.

ACHON, *zich voor haar ter neder werpende.*

ô Hieldin! zie my ter neêr gebogen:

Gy hebt den woesten leeuw geheim en kracht onttogen;

Hy is in onze boel, uw stoutheid zy geloofd!

Daar myn gevolg hem thans van zyn gezigt berooft.

DELILA, *hem opheffende.*

Gy deelde nevens my in 's Filistyns belangen.

Maar meld my op wat wyz' gy Simson naamt gevangen.

ACHON.

Verschoon my, noch beducht dat gy bedrogen waart,

En dat aan 's vyands vlecht zyn kracht niet waar' gepaard,

Besloot ik slechts één' man, die nieuw is by myn benden,

En nooit van Simson hoorde, in uw verblyf te zenden.

Met last dat hy den geen' die hy daar sluimrend' vond

Zou kluistren in den slaap, of zo, ten zelfden stond,

De wreedäart wakker werd, geweldig uit mogt spatten,

En trachten mogt te ontvliên, hem by de keel te vatten.

Die proef was wel bedacht: had Simson ons belaagd,

Men had niets dan één' man aan zyne wraak gewaagd.

Thans treed myn krygsman toe, te trots op zyne krachten

Om lang de ontwakingure eens vyands af te wachten:

Hy rukt hem uit den slaap met een' verwoeden slag,

Daar, uit myn hinderlage, ik alles hoorde en zag.

De landleeuw dus ontwaakt doet vreeslyk woest zich hooren,

Maar merkt by 't vlechtverlies nu al zyn kracht verloren.

Die leeuw en legers sloeg, voelt thans dat slechts één man

Hem

Hem drukt, hem nederwerpt en overmeestren kan.
 Dus zegt hy: „Kom! voldoe der Filistynen wenschen;
 „'t Is met my in deze uur gelyk met andre menschen.”
 Toen daagde ik ylings op met myn' verborgen stoet,
 Die nu aan hem, geboeid, uw hoog bevel voldoet;
 Men zal hem, oogenloos, en door ons volk benepen,
 Als alles is volbragt, straks voor onze oogen slepen.
 Zyn halsvriend midlerwyl, verrast door myne wacht,
 Daar hy in 't heimelyk uw tent te nadren dacht,
 Mischien vol achterdocht en vrees voor onze lagen,
 Is daadlyk door het staal des Filistyns verslagen.

DELILA.

Lof, Dagon! u zy de eer! ô Hoogst gelukkig uur!
 Gy, Priesteren! ontfleekt terstond het heilig vuur.

De Priesters ontfleken de vlam op het outer, en

Delila vervolgt.

ô Godheid van myn volk! ontfang, voor 't oog der scharen,
 Dees vlechten, die de steun van uwe haatren waren.

Zy werpt de lokken in de vlam.

Och! dat des offers reuk, u toegewyd door my,
 Voor u van 't geen ge ontfingt het grootst en lieflykst zy!
 Men nadert. 't Is de leeuw geboeid in Dagon's keten!

AGTSTE TOONEEL.

DELILA, ACHON; SIMSON, *geboeid, tusfchen*
eenige Filistynen. Rei van Priesters
en Priesteressen.

DELILA.

Verwoede! ontfang thans 't loon van uw ontzind vermeren,
 Van

Van uw brandſtichtery, en haat tot ons geſlacht,
 Waardoor ge op 't ſlagveld hebt myn' broeder omgebragt.
 Zyn bloed riep wraak in my, ik heb 't gehoor gegeven.

SIMSON.

Doe meer, wreedäärtē vrouw! ontruk my 't haatlyk leven.

DELILA.

Dewyl 't u haatlyk is, zal 't u niet zyn ontrukt.

SIMSON.

God! die rechtvaardig my met zo veel rampen drukt,
 Verhoor my: dat door u, na 't miſſen myner oogen,
 My, daar ik leven moet, 't gehoor ook worde ontogen,
 Opdat ik na deez' ſtond het monſter nooit weêr hoor',
 Door wie ik uwe gunst, myn kracht, en 't licht verloor!

DELILA.

Zwyg van uw' zwakken God, verlater van de zynen,
 En denk dat gy voortään de ſlaaf zyt van den mynen,
 Die u, uw roovery en moordery ter ſtraf,
 Ter zyner eeuwigē eere in myne handen gaf.
 Ik heb op 't brandaltaar, ten roem van hem verheven,
 Uw hairvlecht, met myn hand, ten offer hem gegeven;
 Bereid u om voortään, voor Dagon's hooge altaar,
 Te zingen tot zyne eer, met onze priesterſchaar'.

SIMSON.

Noch ééns, gy, ô myn God! die gruwzaam u ziet hoonen,
 Die uw beſchimpers nooit, als ſchuldloos, zult verſchoonen,
 Gy hebt my zwak gezien, maar niet opzetlyk boos.
 Noch zie ik uwe ſterkte, al ben ik oogenloos.
 Ik ſmeek van u thans niet die hoogſt geduchte krachten,
 Om leeuwen, of om ſtout myn duizenden te ſlagten;
 Maar is myn lot bepaald om by den Filistyn;

II. DEEL.

G

Ten

Ten schimp van Israël, nadezen slaaf te zyn,
 En 't rot der onbesheên tirannig my mogt dwingen,
 Om, u ten hoon, ter eer van hunnen god te zingen,
 ô Gy! die, door uw magt aan eene zwakke vlecht
 Eene onbetembre kracht, ter straf der dwangzucht, hecht
 Hergeef een ander deel myns ligchaams zo veel krachten
 Dat, eer dit opit de drom uws vyands kan verwachten,
 Wanneer de wreedheid my ten eersten schimpzang dwing'
 Ik, daar men met my sneve, een' laatsten treurzang zing'

ACHON.

Dat zy zo. Rukt hem weg, voert hem naar Gazaas wallen
 Gaat, trouwe heldenstoet! wy volgen derwaarts allen.

De Filistynen vertrekken met Simfon.

Men loov' daár 's lands heldin die alles heeft bewerkt,
 En 's lands geduchten god die grootsch haar heeft versterkt.

Heldin! die meer bestond dan duizend dappre mannen
 Wraakzuchtig tot bederf van Simfon saam' gespannen,
 Reik my uw schoone hand, en volg my op den togt.
 Ons weérzyds heimlyk vuur onkome alle achterdocht.
 Kom, zie u door 't gejuich van onze volken streelen;
 Wat eer, zo Achon moge in uwe glori deelen!
 Maar grootst is zyn geluk, als hy éénmaal hierna
 Bestendig heersche in 't hart van eedle Delila.

1793.

E I N D E.

